

пътувате вече и съ конска шейна и съ тренъ, а не е далеч и морето — можете да продължите и съ параходъ.

Следъ като разгледаха града, тѣ се качиха на една конска шейна и потеглиха за близкото пристанище. Тукъ чакаше подъ пара единъ голѣмъ параходъ и нашитѣ пътници веднага се качиха.

Мешко другъ пътъ не бѣше пътувалъ съ параходъ и постоянно сновѣше ту горе, на палубата, ту при машинитѣ. Параходътъ минаваше покрай непознати брѣгове, спираше за малко, за да вземе вжглища и нови пътници, и пакъ се впускаше на пътъ по безкрайното море. Най-после той спрѣ на едно голѣмо пристанище, Хамбургското пристанище, дето нашитѣ пътници се качиха на другъ параходъ, още по-голѣмъ и по-бръзъ, съ който щѣха да пътуватъ чакъ до българския черноморски брѣгъ. Какво чудесно пътуване! Тѣ заобиколиха покрай цѣла Европа, минаха Гибралтарския проливъ и заплуваха по Срѣдиземно море. Тукъ Мешко не можеше да се наравда на ясното небе, на зеленитѣ живописни брѣгове на Италия и прозрачитѣ води на Бѣлото и Мраморното морета. Следъ това преплуваха и синия Босфоръ, дето Мешко се сѣти и изпѣ на другаритѣ си пѣсенъта: „Край Босфора шумъ се вдига“.

И следъ тринедѣлно пътешествие стигнаха.

— Ето ни най-сетне на българска земя! — извика Мешко, като слизаше на Бургаското пристанище.

Слѣзоха съ него и тримата му съпътници, за да придружатъ Мешко до село, за да не би по пътя да направи пакъ нѣкоя лудория.

--- Нѣма нужда да ме придружавате, — каза имъ Мешко. — Тукъ съмъ си вече у дома. Благодаря ви за всичко, което направихте за мене, и вѣрвайте, че никога нѣма да забравя вашата помощъ въ най-опаснитѣ минути на живота ми. Благодаря ви!

И Мешко се сбогува сърдечно съ всѣкиго отъ тѣхъ, а на раздѣла добави:

— Занесете много здраве въ Каиро на бѣлото момиче и баща му. . . Азъ ще имъ пиша отъ село, за да имъ благодаря за всичко, което направиха за мене. Сбогомъ и много здраве, особено на бѣлото момиче!

Тѣ се сбогуваха още веднажъ и Мешко се качи на